

Hồi thứ mười hai

Thu Thủy Đưa Thờ

Như Thiên Hân nghe Phó Thiên lân nói xong, khẽ lắc đầu đáp :

- Tuy lão đã có lời thề như trên vừa kể, nhưng người nào cầm kiếm đến Đan Tâm Bích chỉ được yêu cầu mỗi lần một việc thôi ! Hiền điệt tuy là người nhà, nhưng cũng không được phá lệ đó, vậy hiền điệt hãy suy nghĩ kỹ chọn một trong hai điều, hoặc yêu cầu sư thúc chủ trì đại hội võ lâm trong dịp tiết Trùng Dương sang năm hoặc là yêu cầu truyền thụ kiếm pháp?

Phó Thiên lân không còn nghĩ ngợi khẳng khái đáp :

- Việc duy trì chính nghĩa giang hồ, trọng đại hơn việc học kiếm của tiểu điệt, vậy tiểu điệt xin kính mời Như sư thúc ra chủ trì đại hội võ lâm tại Thanh Lương Đài trong năm tới !

Câu trả lời của Phó Thiên lân làm cho Vân Lão Ngư Nhân phải thầm khen ngợi. Riêng Thu Thủy lại càng thích chí đưa cặp mắt sáng long lanh nhìn chàng gật đầu tỏ ý tán phục.

Quả nhiên, Đan Tâm Kiếm Khách cũng gật đầu khen ngợi :

- Phó hiền điệt còn ít tuổi mà đã biết trọng việc công coi nhẹ việc tư, thực đáng khen. Nếu hiền điệt nặng tư tâm chỉ lo học kiếm pháp thì không chừng lão đã chối cả hai điều cũng nên. Nay hạn kỳ đại hội Trùng Dương còn xa chưa có gì gấp rút, và hiền điệt tuy đã chọn điều thứ nhất, nhưng sư thúc hãy tạm gác lại và nhận lời truyền thụ cho hiền điệt phần biến hóa tinh vi của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp !

Phó Thiên lân định lên tiếng giãi bày, Đan Tâm Kiếm Khách lại nói tiếp :

- Còn việc chủ trì đại hội võ lâm trong năm tới, chỉ cần trước kỳ hạn đó ít lâu, hiền điệt kịp thời đến đây lần nữa, sư thúc sẽ nhận lời ! Tuy nhiên, sư thúc cũng cần phải nói cho hiền điệt rõ, sư thúc đã coi giọt tinh huyết đọng trên thân kiếm như thấy mặt cố chủ nên sư thúc chỉ nhận kiếm chứ không nhận người. Vậy hiền điệt phải cẩn thận không để mất lạc thanh kiếm này. Bằng không, nếu có người trong bọn Vực Ngoại Tam Hung cầm kiếm đến đây thì buộc lòng sư thúc cũng phải giữ lời thề mà theo lệnh của chúng.

Nghe nói, Phó Thiên lân cảm thấy rung mình e ngại, đưa mắt nhìn Thu Thủy với vẻ mặt tần ngần, định nói lại thôi...

Đan Tâm Kiếm Khách rút thanh kiếm cắm trên tảng đá xanh, tra vào bao rồi liệng sang trả Phó Thiên lân và lại nói :

- Phó hiền diệt, hãy múa diễn hết một lượt tất cả những thế kiếm căn bản và một trăm lẻ tám thế biến hóa phổ thông của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp cho sư thúc xem hiền diệt đã lãnh hội được đến mức nào?

Phó Thiên lân giơ tay đón bắt thanh kiếm, thấy kinh lực của vị sư thúc vận vào thanh kiếm rất mạnh, làm cho tay bắt kiếm của chàng nóng ran và thân hình phải thối lui hai bước.

Như Thiên Hân thấy vậy thì khẽ cau mày, nhưng vẫn ngồi im, nhìn chàng múa diễn hết pho kiếm pháp rồi mới lên tiếng nói :

- Kể ra hiền diệt cũng đã được Biên lão huynh chân truyền về căn bản của pho kiếm pháp tuyệt học rồi đó ! Nhưng vừa rồi, sư thúc liệng kiếm thử sức thấy về phương diện chân khí nội lực của hiền diệt hãy còn non kém, mà điều khó khăn là những thế biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp cần phải có nội lực tinh thuần hùng hậu phối hợp mới phát huy được hết uy lực. Thế nhưng, chân khí nội lực, thì lại không như binh khí chưởng pháp mà có thể truyền thụ từng chiêu, từng thế được, nên không biết làm cách nào để...

Lão Kiếm Khách nói đến đây, bỗng nhiên tiếng con rắn đỏ hai cánh dấy dựa trong lưới và kêu lên những tiếng quái gở, lão liền thuận miệng hỏi :

- Con gì ở trong lưới đó?

Nhân Thu Thủy vội lên tiếng đáp :

- Một con rắn màu đỏ có hai cánh, chúng tôi bắt được tại dọc đường đến đây !

Cặp mắt lão hiệp chợt sáng lên với vẻ mừng rỡ, rồi lớn tiếng hỏi :

- Con rắn dài độ bao nhiêu? Có được hơn tám tấc không?

Nhân Thu Thủy nhận xét qua giọng nói và vẻ mặt của lão Kiếm Khách thì đã đoán ra con rắn đỏ hai cánh này chắc thuộc loại hiếm quý, có công dụng đặc biệt, nên nàng đưa mắt nhìn kỹ con rắn trong lưới rồi tươi cười đáp :

- Thừa lão tiên bối, con rắn này nhỏ lắm, nhưng chiều dài có tới gần một thước !

Nghe nói, Như Thiên Hân bèn cất tiếng cười lớn tỏ vẻ vui mừng :

- Các người gặp được điều may mắn hiếm có như vậy mà không biết ! Loại rắn đó gọi là Dực Thủ Địa Long, nếu chiều dài được tám tấc đã là một vật báu hiếm có trên đời rồi. Nay lại gặp được một con dài bằng thước thì quý giá biết chừng nào. Chỉ một con rắn đó thôi, cũng đủ giúp Phó hiền diệt trở thành một tay võ lâm tuyệt thế, khỏi phải bận tâm lo lắng gì nữa !

Nghe nói, Thu Thủy tỏ vẻ mừng rỡ khôn cùng. Như Thiên Hân nhìn nàng Giang Thanh ra chiều nghĩ ngợi, rồi lại hỏi :

- Trong số bạn bè của các người, có ai giỏi về nghề thuốc không?

Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười đáp :

- Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà, một vị thần y đương thời là bạn thân của Vân Cửu Cao tôi đây !

Như Thiên Hân gật đầu tươi cười nói :

- Phó hiền điệt đã gặp điều may mắn như vậy, chắc là pho kiếm thuật tuyệt diệu của Biên huynh có thể phát dương uy thế lừng lẫy được. Vân huynh cứ việc đem con rắn này đến gặp vị thần y cái thế đó, tự nhiên ông ta biết cách dùng. Tuy nhiên, con rắn này rất độc, nếu để còn sống, mang đi đường rất bất tiện, Vân huynh có thể đập chết, lấy hai bình nhỏ, một chiếc đựng huyết, một chiếc đựng mật, và nên giữ lại bộ da, sẽ có việc dùng đến rất tốt. Nhưng khi giết rắn, Vân huynh nên nhớ phải cẩn thận và biết cách mới được, vì toàn thân da rắn rất cứng, bảo đao, bảo kiếm cũng không chém đứt được chỉ có một chỗ vòng tròn nhỏ màu hồng lọt ở khoảng giữa hai con mắt là chỗ yếu nhất, có thể dùng nội gia chỉ lực, khẽ điểm một cái vào đó là rắn chết liền. Sau đó dùng mũi dao nhọn chích ngay chỗ này để lấy huyết, rồi cứ lựa theo vết đỏ mờ mờ nhỏ bằng sợi chỉ từ chỗ vòng tròn rạch xuống bụng lấy mật và lột da.

Vân Lão Ngư Nhân không ngớt lời cảm tạ những điều chỉ dẫn của lão hiệp. Sau đó Như Thiên Hân lấy trong bọc ra một tập sách nhỏ trao cho Phó Thiên Lân và nói :

- Đây là tập hình vẽ một trăm lẻ tám thế biến hoá tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, tự tay sư thúc vẽ ra. Phó hiền điệt có thể chiếu theo hình vẽ nghiên cứu luyện tập. Nếu có chỗ nào khó hiểu quá, hiền điệt có thể nhờ Cát sư thúc chỉ dẫn thêm cho.

Phó Thiên Lân cúi mình kính cẩn bái tạ, và chàng biết vị sư thúc Kiếm Khách này đã quen yên tĩnh để tu luyện tuyệt nghệ, ít khi muốn gặp người lạ, nên chàng không dám làm phiền nhiều, vội cùng mọi người đứng dậy ngỏ lời cáo biệt.

Như Thiên Hân mỉm cười đưa mắt tiễn ba người khuất dạng sau một ngọn núi cao, rồi mới quay vào trong động.

Nhưng bỗng nhiên...

Sau khi bọn, Vân Cửu Cao ba người vừa khuất dạng và Đan Tâm Kiếm Khách cũng vừa quay mình trở vào động, thì thỉnh thoảng tại một gộp đá bên cạnh hiện ra hai bóng người,

rồi chỉ trong loáng mắt cả hai đều dùng một thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, biến mất vào trong rặng núi cao như hai luồng điện chớp.

Vì thân pháp hai người nọ quá nhanh nên không nhìn rõ mặt mũi, chỉ thấy người chạy về hướng Tây là một quái nhân mặc áo đỏ, và người chạy về hướng Nam là một đạo sĩ áo xanh có dáng gầy gò như que củi.

Lại nói khi bọn Phó Thiên Lân ba người, vượt qua được mấy ngọn núi, Thiên Lân cảm thấy cứ phải luôn luôn đề phòng con rắn độc, nên chàng lên tiếng đề nghị với Thu Thủy :

- Thủy muội, hay là chúng ta chiếu theo cách thức chỉ dẫn của Như sư thúc giết chết con Dực Thủ Địa Long này đi, cho đỡ phải mất công đề phòng giữ gìn...

Thu Thủy đưa mắt nhìn Thiên Lân một chập rồi chau môi nói giọng chê trách :

- Lân ca, không nghe Như lão tiên bối nói con hồng xà này có công dụng rất lớn trong việc tăng tiến nội lực chân khí cho Lân ca hay sao, thế mà chỉ có một quãng đường ngắn ngủi cũng sợ khó nhọc vướng tay. Nếu Lân ca không muốn mang, để tiểu muội mang cho vậy, vì tiểu muội còn muốn để cho Cát sư phụ được thưởng thức giống rắn lạ hiếm có này !

Phó Thiên Lân chỉ vui miệng lên tiếng đề nghị chứ không kịp để ý suy nghĩ, không ngờ lại bị Thu Thủy chê là lười biếng thì cười cũng cảm thấy trót lỗ lời mà e ngượng đỏ mặt tía tai.

Vân Lão Ngư Nhân thấy cặp trai gái trẻ tuổi đấu khẩu thì làm thích thú, đang định cất tiếng cười chế giễu và gỡ thẹn cho Thiên Lân, bỗng nhiên lão sầm nét mặt phóng cặp mắt sáng như điện nhìn chăm chú về phía sau ngọn đèo trước mặt.

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cũng đều cảm thấy có điểm nghi ngờ và cũng đưa mắt nhìn về phía đó, Thiên Lân lên tiếng trước :

- Vị nào ẩn núp ở phía sau đèo, xin mời ra cho chúng tôi được gặp mặt?

Quả nhiên từ phía bên kia ngọn đèo thốt lên một tiếng “hừ” lạnh lẽo, rồi một đạo nhân mặt áo vàng tuổi độ ba mươi hơn từ từ hiện thân, và hình như người này đã mù cả hai mắt nên mỗi bước đi đều nhờ cây gậy sắt thăm dò phía trước.

Vân Lão Ngư Nhân đang định lên tiếng, thì lại có thêm sáu người nữa nối chân nhau bước ra. Cách ăn mặt của họ giống nhau như hệt, cũng mặc áo vàng, cũng cầm gậy sắt và tuổi tác suýt soát bằng nhau, cặp mắt người nào người nấy đều mù tịt.

Khi bảy đạo nhân áo vàng ra khỏi đèo, họ bèn chia nhau đứng thành bảy hướng, vây bọn Vân Lão Ngư Nhân vào giữa.

Vân Lão Ngư Nhân vội đưa mắt ra hiệu cho Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy chớ nên hấp tấp ra tay, rồi lão mới cất tiếng cười ha hả và lên tiếng hỏi :

- Các vị có phải là Hoàng Y Thất Sát thuộc phái Nam Hoang Vô Mục đó không?

Đạo nhân áo vàng xuất hiện đầu tiên đứng giữa, dùng mũi khê “hừ” một tiếng rồi đáp :

- Vân Cửu Cao, mi đã biết tiếng anh em ta, chắc mi cũng đã đoán ra ý muốn của chúng ta đến đây rồi chứ?

Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cười khà khà một hồi, rồi dùng giọng mỉa mai nói :

- Xem quẻ bói toán là nghề ruột của bọn đạo sĩ các người, còn lão chài này chỉ biết có chèo thuyền quảng lưới, hoặc mò cua bắt cá để làm đồ nhắm rượu...

Nghe giọng nói của Vân Lão Ngư Nhân có ý chế giễu, đạo nhân áo vàng không đợi lão dứt lời đã giận dữ thét lớn :

- Vân Cửu Cao, mi chớ nên leo mép nói bậy, chúng ta được lệnh của vị sư tôn bốn phái đến đây để bắt bọn mi phải dâng nộp hai món bảo vật : Dực Thủ Địa Long và thanh Thiết Kiếm Chu Ngân !

Lúc đó, Phó Thiên Lân đã nhận ra bảy đạo nhân này là nhóm Hoàng Y Thất Sát, đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo hung ác nổi tiếng trong đám Vực Ngoại Tam Hung, thì chàng không dẫn được tức giận mà lớn tiếng mắng :

- Dực Thủ Địa Long là một báu vật hiếm có, và Thiết Kiếm Chu Ngân là di vật bậc trung thần tiết nghĩa, đâu có thể để cho bọn yêu nghiệt Nam Hoang chúng bay mó tới được?

Một đạo nhân áo vàng đứng bên trái nghe chàng mắng nhiếc, hần bèn cất tiếng cười lạt, nói :

- Phó Thiên Lân, mi chỉ là một đứa con nít, miệng chưa sạch hơi sữa, mà cũng dám huênh hoang hỗn láo trước mặt chúng ta, chắc là mi muốn chết chứ gì?

Phó Thiên Lân tức giận lửa ác đồ quá coi thường mình, chàng bèn ngậm vận công lực, bất thành linh rút thanh Thiết Kiếm, sử dụng một thế căn bản Lâm Vũ Vạn Phương trong pho kiếm pháp tuyệt học của sư môn. Toàn thân bay vọt lên không như vệt khói, cả người lẫn kiếm hóa thành muôn vệt ánh sáng lấp loáng chụp xuống đầu ba đạo nhân áo vàng đứng góc bên trái...

Từ khi Phó Thiên Lân theo Hoàng Đơn Động Khách Cát Ngư Nhân đến nay, luôn luôn được lão hiệp chỉ dẫn thêm về võ học, và kiếm thuật đã tiến bộ rất nhiều. Nên đường kiếm này của chàng tuy chưa phát huy được hết phần biến hóa tinh vi nhưng cũng đã có một oai lực rất lớn.

Đoạn trước đã có nói, tất cả đệ tử phái Nam Hoang đều mù cả hai mắt, trong lúc ra tay đối địch, họ chỉ nhờ vào thính giác đặc biệt linh mẫn hơn người thường và tâm linh thủ xảo mà thôi!

Nhưng...

Thế kiếm Lâm Vũ Vạn Phương của Phó Thiên Lâm hóa thành một vàng kiếm ảnh như đám mưa lớn đã làm cho bọn yêu nghiệt Nam Hoang phải giật mình hốt hoảng. Ba tên ác đạo bị chàng tấn công đều có vẻ luống cuống né tránh không kịp nên mỗi tên đều bị chàng đâm nhẹ một nhát nơi bả vai.

Vân Lão Ngư Nhân thấy vậy cũng tỏ vẻ rất ngạc nhiên, vì chính lão đã được nghe giang hồ truyền tụng công lực của bọn Hoàng Y Thất Sát phái Nam Hoang rất cao siêu, thế mà mới có một chiêu, cả ba đều đã bị thương dưới lưỡi Thiết Kiếm của Thiên Lâm, thực là khó hiểu.

Trong lúc Vân Lão Ngư Nhân còn đang miên mang suy nghĩ, thì đạo sĩ áo vàng đứng giữa đã cất giọng ngạo mạn:

- Vân Cửu Cao, người khôn hồn thì giao nạp hai báu vật!

Nghe nói, Vân Lão Ngư Nhân tức giận vô cùng, liền hít một hơi dài cất cao giọng ngâm bài phú Mẫn Giang Hồ. Lúc ấy Nhân Thu Thủy đã rút cây sáo trúc của nàng đặt lên môi thổi để tiếp ứng...

Còn thân hình Thu Thủy thì bay lượn như mây bay nước chảy, cây sáo trúc trên môi nàng trỗi lên điệu nhạc, lúc thì cao vút như xuyên mây chẻ đá, lúc thì trầm trầm khảng phát bi ai khóc than như kể lể, biến hóa vô cùng mỹ diệu khôn tả.

Cùng lúc đó, Phó Thiên Lâm đã nhẹ nhàng nhảy lên một mỏm đá cao, đứng nhìn bọn Hoàng Y Thất Sát đứng tụ một chỗ. Chàng thấy hình như bọn chúng lúc thì bị giọng ngâm lời vịnh của bài phú Mẫn Giang Hồ bàng bạc chính khí làm rung động tâm can, lúc thì bị điệu nhạc nỉ non thánh thót của Thu Thủy làm cho mê man tinh thần. Tên nào tên nấy đều lộ vẻ ngẩn ngơ hốt hoảng, nên chàng thầm nghĩ nếu mình lợi dụng lúc này mà nhẹ nhàng ra tay thì thế nào cũng nắm chắc phần thắng, nhưng cái thắng đó không được anh hùng, bởi vậy chàng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Lúc đó, bọn Hoàng Y Thất Sát dường như đã lâm vào tình thế nguy hiểm, rồi bỗng nhiên cả bọn đều nằm ngửa mặt lên trời, đồng thanh rống lên một tiếng rất thảm thiết.

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy vội ngừng thổi sáo rồi mỉm cười thét mắng:

- Bọn mi còn gào rống cái gì nữa hử? Nếu không nhờ Lâm ca ta có lòng nhân hậu nương tay, thì các người đã thành lũ quỷ không đầu rồi!

Tiếng quát mắng của Nhân Thu Thủy chưa dứt, bỗng nhiên nghe xa xa có tiếng rống đáp lại, nàng liền xéch ngược cặp mày liễu nói với Phó Thiên Lân :

- À ! Thì ra bọn ác đạo này còn có người tiếp tay, vậy để tiểu muội thổi thêm một điệu nhạc Hàng Ma nữa, còn Lân ca cũng đừng giết chết chúng vội, chỉ đánh ngã thôi, chờ bắt được cả bọn sẽ xử trí luôn một thể !

Phó Thiên Lân chưa kịp đáp lời nàng, thì trên vách đá cao phía trước mặt đã xuất hiện hai bóng vàng và đang nhắm chỗ Vân Lão Ngư Nhân cùng Nhân Thu Thủy đứng lao xuống với đà nhanh như hai vệt sao bay.

Cả hai bóng vàng đều lảng lạng như cầm, và đi nhanh đến nỗi không kịp nhìn rõ hình thù tướng mạo của chúng ra sao. Phó Thiên Lân sợ Vân Lão và Thu Thủy tránh né không kịp, chàng vội vàng hút lên một tiếng bỗng dọi, rồi cầm ngang thanh kiếm định tung mình nhảy lên đón đầu hai bóng vàng đó.

Lúc tiếng hú của chàng vừa dứt và thân hình sắp dợm nhảy, thì bỗng nhiên phía sau lưng đã có một bóng người vọt lên cao hàng năm sáu trượng mang theo một hồi cười dài ngân vang như gió hú rờn găm.

Thân hình người đó bay là là như cỡi gió, lơ lững trên không, cà chỉ thấy hai ống tay áo khẽ phất nhẹ một cái, đã đẩy bật hai bóng vàng về phía sau, chạm vào vách đá rồi lảng lờng lốc xuống đất, rống lên từng hồi ghê rợn.

Lúc bấy giờ, bọn Vân Lão Ngư Nhân mới nhìn rõ hai bóng vàng là hai con ác thú thuộc giống khỉ đột, toàn thân lông lá vàng hoe trông dữ tợn vô cùng.

Còn người nhảy lên đánh ngã hai con khỉ đột thì chẳng ai khác hơn là Hoàng Đơn Độn Khách Cát Ngư Nhân, ân sư của Nhân Thu Thủy.

Bọn Hoàng Đơn Thất Sát rất khôn ngoan, chúng thấy hai con khỉ đột lông vàng là một loại ác thú do Dã Nhân Đơn Chúa Đồng Cổ Thiên Tôn đã nuôi dưỡng và luyện tập được trở thành xương đồng da sắt, đao kiếm không thể chém đứt, sức người khó có ai trị nổi. Thế mà, người vừa tới chỉ mới khẽ ra tay một cái đã đánh ngã hai con thần thú, thì đủ biết người đó phải là bậc cao thủ tuyệt thế như hạn Đan Tâm Kiếm Khách mới có tài như vậy. Do đó chúng ra dấu bảo nhau tạm đứng yên mà nghe ngóng động tĩnh.

Trái lại, hai con thú tỏ vẻ không chịu khuất phục, chúng chờ khi Cát Ngư Nhân vừa chạm chân mặt đất liền chồm dậy, gầm lên mấy tiếng như hổ rống, bốn cánh tay đầy móng dài và nhọn như những chiếc móc câu bằng sắt vung lên định chụp lấy kẻ thù. Bộ lông và tóc vàng óng trên mình chúng, sợi nào sợi nấy dựng ngược, cứng như sợi dây kẽm, trông thật khủng khiếp.

Cát Ngu Nhân đã biết rõ tính hung dữ của giống khỉ đột này, nên khi bay là là trên lưng chừng vách núi, lão đã thuận tay bẻ được một đoạn mây rừng, dài hơn một thước cầm sẵn nơi tay. Khi thấy hai con ác thú vừa chồm tới, lão bèn vận chân lực vào ngọn roi mây, nhẹ nhàng quật một cái lại đẩy bật hai con thú ngã lăn ra xa hàng trượng. Lần này chúng bị đau đớn kêu lên những tiếng nghe rất thảm thiết, trên lưng con nào con nấy bị nổi lên một lần đỏ dài và cao hàng tấc.

Hai con ác thú ngã nằm chúi dưới đất chưa kịp bò dậy, thì Cát Ngu Nhân đã nhanh như điện, nhảy đến thẳng cánh quật liên tiếp mỗi con ba roi nữa, làm cho cặp khỉ đột tóc vàng xưa nay vốn hung dữ mà cũng phải nằm im không dám nhúc nhích.

Cát Ngu Nhân biết giống ác thú này một khi đã thua phục rồi, thì không bao giờ chúng dám hung hăng nữa, lão bèn đặt ngọn roi mây lên mình chúng, rồi quay sang bảo bọn Hoàng Y Thất Sát :

- Các người về báo lại cho lão Nam Hoang Hạt Đạo biết, chúng ta đã đính ước với Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đến tiết Trùng Dương sang năm, hai phái tà chánh sẽ gặp nhau tại Thanh Lương Đài trên ngọn Hoàng Sơn, vậy trước hạn kỳ đó chớ nên gây chuyện lời thôi vô ích. Còn con Dực Thủ Địa Long tuy là một thần vật trên đời khó gặp, nhưng trong bọn các người không có tay về nghề thuốc, thì làm sao luyện chế được Bồ Thiên Hoàn mà hồng tài giỏi cướp đoạt làm gì cho phí công? Riêng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân thì là di vật của một bậc trung thần, bọn gian tà các người lại càng không được phép mó tay làm nhơ bẩn !

Lúc đó, Thu Thủy bỗng kéo tay Thiên Lân khẽ nói :

- Lân ca, thì ra sư phụ tiểu muội đã núp bên cạnh chúng ta từ lâu nên rứa rồi, thế kiếm Lâm Vũ Vạn Dương của Lân ca tuy có tuyệt diệu thực, nhưng xem ra ba tên ác đạo cũng không đến nỗi quá kém cỏi mà cùng bị thương một lượt như vậy, chắc là lúc đó sư phụ tiểu muội đã ngấm ngấm ra tay giúp đỡ Lân ca cũng nên?

Nghe Thu Thủy nói, Phó Thiên Lân cũng sực nhớ lại và cảm thấy đường kiếm của chàng vừa rồi đã thành công một cách quá dễ dàng. Rất có thể, Cát Ngu Nhân đã dùng các môn tuyệt thế thần công như Cách Không Điểm Huyết, hoặc Đậu Lạp Đả Huyết... mà ra tay ngấm ngấm yểm trợ. Thấy ý nghĩ có phần đúng, nên chàng cũng nhìn Thu Thủy mỉm cười gât đầu hội ý.

Bọn Hoàng Y Thất Sát nghe Cát Ngu Nhân nói xong thì nín thinh, rồi đồng loạt vung lên mười bốn cánh tay áo rộng phất phới và lướt mình nhảy về sau đèo như bầy đám mây vàng trôi đi vùn vụt.

Thấy bọn Hoàng Y Thất Sát đã rút lui, Hoàng Đơn Độn Khách Cát Ngu Nhân bèn bước tới chỗ hai con ác thú đang nằm và quát lớn :

- Nghiệt súc, hãy đứng dậy mau !

Kể cũng quái lạ, hai con khỉ đột tóc vàng hung ác như vậy mà cũng thông linh hiểu biết tiếng người. Chúng nghe Cát Ngu Nhân quát gọi, liền từ từ bò dậy, bước tới mấy bước rồi buông xuôi hai cánh tay đầy lông lá và đứng im cúi đầu chờ đợi.

Cát Ngu Nhân sai Nhân Thu Thủy đeo miệng vỏ cây làm tấm thiệp mời Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đến tiết Trùng Dương sang năm tới Thanh Lương Đài sao tài, rồi đeo tấm thiệp cho một con khỉ đột, vẫy tay ra hiệu cho chúng đem về trình lại chủ nhân. Cả hai con ác thú đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi quay mình trèo lên vách đá nhanh như điện chớp, chỉ trong loáng mắt chúng đã biến mất sau rặng núi cao.

Đợi hai con ác thú đi rồi, Cát Ngu Nhân mới nghiêm nét mặt quay lại nhìn Thu Thủy từ từ nói có vẻ trách móc :

- Thủy nhi, vừa rồi còn khoe tài làm ra vẻ thông minh, nhưng có biết đâu chỉ thiếu chút nữa con đã làm hại tính mạng của Phó hiền điệt mà không biết !

Nghe nói, Nhân Thu Thủy ngẩn người kinh hãi. Cả Vân Lão Ngư Nhân và Phó Thiên Lân cũng đều ngạc nhiên không kém.

Cát Ngu Nhân liền từ từ giải thích :

- Phàm những người tột nguyên trong thiên hạ, họ đều không cho đó là điều đau khổ thất vọng mà còn cố tìm cách khắc phục. Nên họ thường có được những điểm đặc biệt khác với người thường. Nhất là những đệ tử của phái Nam Hoang Vô Mục, tuy người nào cũng mù cả hai mắt, nhưng họ đã được luyện tập theo một phương pháp đặc biệt, nên thính giác của họ rất linh mẫn, tâm thần của họ rất bình tĩnh, không ai có thể sánh kịp. Do đó, bọn Hoàng Y Thất Sát đã luyện thành những nhân vật xuất sắc trong số mười đại đệ tử của Nam Hoang Hạc Đạo. Vừa rồi, Thủy nhi cho rằng tiếng sáo của con và giọng ca của Vân huynh có thể làm nhiễu loạn tâm thần bọn chúng để cho Phó hiền điệt thừa cơ từ trên không nhẹ nhàng tấn công xuống một cách thình lình, sẽ nắm chắc phần thắng chứ gì? Nhưng sự thực đã trái lại, và suýt nữa, Phó hiền điệt lại bị bọn Hoàng Y Thất Sát tương kế tựu kế hạ độc thủ. Vì chúng có luyện được một môn trường pháp tuyệt học mệnh danh là Vạn Hốt Triều Thiên, chuyên dùng để đối phó với những người dùng lối tấn công từ trên cao xuống. Ban này, họ cố ý giả bộ như bị mê man bởi tiếng sáo và giọng ca, nhưng thực ra, họ đều tập trung tinh thần lắng tai chú ý phía trên không. Nếu không ngờ Phó hiền

diệt có lòng nhân hậu, do dự không chịu ra tay, thì đã mắc vào mưu kế của chàng mà bị sát hại dưới chiêu thức tuyệt học quý dị Vạn Hốt Triều Thiên của phái Nam Hoang rồi.

Nghe Cát Ngu Nhân giải thích, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đều sợ hãi toát mồ hôi, cả Vân Lão Ngư Nhân cũng thẹn đỏ mặt, tìm lời chống chế :

- Trên bước giang hồ biết bao điều gian trá nguy hiểm vô cùng vô tận học mãi...học mãi tới già vẫn chưa khôn ! Vân Cửu Cao xin bái phục về kiến thức uyên bác và thần công tuyệt thế của Cát huynh !

Cát Ngu Nhân mỉm cười cảm tạ và nói tiếp :

- Đệ đoán chắc là giữa bọn Vực Ngoại Tam Hung phải có lối thông tin đặc biệt gì, cho nên khi chúng ta vừa mới đính ước với Ngọc Chỉ Linh Xà thì Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đã biết. Và do đó, chúng mới phái bọn Hoàng Y Thất Sát cùng hai con ác thú đi theo dấu chúng ta để ra tay ám hại chứ !

Vân Lão Ngư Nhân nghe nói luôn luôn gật đầu cho là có lý.

Vừa lúc đó, Nhân Thu Thủy bỗng tròn xoe cặp mắt hỏi Cát Ngu Nhân :

- Theo lời sư phụ vừa nói thì võ công bọn Hoàng Y Thất Sát rất khá, thế mà ban nãy chỉ một đường kiếm của Lân ca đã làm ba tên bị thương, vậy có phải lúc đó sư phụ núp một chỗ kín và ra tay trợ giúp Lân ca không?

Cát Ngu Nhân khẽ mỉm cười không đáp.

Thái độ mỉm cười mặc nhiên công nhận của Cát Ngu Nhân, Phó Thiên Lân hơi nóng mặt e ngượng, chàng vội đem chuyện gặp gỡ báỉ yết Đan Tâm Kiếm Khách kể lại rành rõ từng chi tiết cho Cát Ngu Nhân nghe để che lấp sự e ngượng về tài nghệ non kém của mình.

Nghe xong, Cát Ngu Nhân đưa mắt nhìn kỹ con rắn đỏ hai cánh nằm trong lưới, rồi gật đầu khen :

- Chuyến đi này của Phó hiền diệt thực không uống chút nào. Không những đã được lão Kiếm Khách truyền thụ tập hình vẽ một trăm lẻ tám thế kiếm biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, mà còn bắt được con Dực Thủ Địa Long này, một vật báu rất hiếm có. Hiền diệt có thể đến yêu cầu vị thần y Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương dùng huyết và mật rắn luyện thành một loại linh đơn gọi là Bổ Thiên Hoàn, có công dụng bồi nguyên cố bản, tăng gia nội lực chân khí, và Phó hiền diệt có thể uống viên linh đan đó để...

Không đợi Cát Ngu Nhân nói hết, Phó Thiên Lân đã xua tay cướp lời :

- Thừa Cát sư thúc, con Dực Thủ Địa Long này là do lưới chụp được. Nếu Bổ Thiên Hoàn luyện thành khá nhiều, thì tiểu diệt mới dám xin bái lĩnh, bằng không...

Cát Ngưu Nhân liền cất tiếng cười và ngắt lời :

- Vân huynh đã là một tay nội gia tuyệt nghệ, nhất là mấy món binh khí đặc biệt như lưỡi câu, dây câu, cần câu của ông ta có thể gọi là võ lâm độc bộ rồi. Còn sư muội Thu Thủy của hiền đệ, được theo sư thúc luyện tập từ lúc nhỏ đã có căn cơ rất vững vàng, chỉ có hiền đệ là từng sư học nghệ quá muộn và không may ân sư lại tạ thế sớm, nên về phương diện nội công chân lực hãy còn non kém. Nhất là pho kiếm pháp tinh vi mới luyện thành lại cần phải có đầy đủ chân lực mới phát huy được hết oai lực, vì vậy Bồ Thiên Hoàn nếu chỉ luyện được một viên, cũng nên do hiền đệ phục dụng. Sư thúc đã nói rõ như vậy, nếu hiền đệ còn từ chối, chẳng hóa ra phụ lòng mọi người hay sao?

Nói tới đây, lão quay sang bảo Nhân Thu Thủy :

- Thủy nhi, con sẽ soạn kiếm hai cái bình nhỏ để đựng huyết và mật rắn. Sau khi lấy xong huyết và mật, sư phụ sẽ đem bộ da chế tạo cho con một vật phòng thân rất đẹp và quý !

Thấy Cát Ngưu Nhân đã nói như thế, Bồ Thiên Lân không còn lý do gì từ chối nữa, đành làm thinh, rồi cùng Nhân Thu Thủy kiếm được hai chiếc bình nhỏ.

Cát Ngưu Nhân bèn chiếu theo cách chỉ dẫn của Đan Tâm Kiếm Khách do Bồ Thiên Lân thuật lại, vận chân lực vào ngón tay trở, khẽ búng một cái nhằm ngay chỗ vòng tròn đỏ khoảng giữa hai mắt của con rắn.

Quả nhiên, chỗ này chính là nơi yếu hại của con Dực Thủ Địa Long, nên luồng cương phong vừa chạm tới đã xoi lung ngay một lỗ nhỏ, và con rắn chỉ kịp kêu lên một tiếng quái gở rồi đã chết.

Cát Ngưu Nhân vội lấy một con dao nhỏ thọc ngay vào chỗ lung rồi kê miệng bình hứng lấy những giọt huyết tím đen từ từ chảy ra.

Sau khi lấy xong huyết và rạch bụng lấy mật chứa vào hai chiếc bình cẩn thận, Cát Ngưu Nhân lột bộ da rắn phơi khô cất kỹ, rồi cùng Vân Lão Ngưu Nhân, Bồ Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nhắm hướng Cửu Hoa Sơn cất bước tìm đến nơi hẹn gặp bọn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương...

Đường đi Cao Lê Cống Sơn đến Cửu Hoa Sơn xa hàng ngàn dặm. Dọc đường Bồ Thiên Lân không lúc nào bỏ lỡ cơ hội, chàng luôn luôn thỉnh cầu Cát Ngưu Nhân chỉ dẫn thêm những thế biến hóa tinh vi của pho kiếm pháp mới học.

Đồng thời, Vân Lão Ngưu Nhân và Nhân Thu Thủy cũng luôn luôn đấu thử để giúp chàng luyện tập kiếm thuật. Cho nên khi đến Vân Nam, thì Bồ Thiên Lân đã luyện tập

thần thực pho kiếm pháp tuyệt diệu của sư môn, chỉ còn hơi kém về chân khí nội lực, nên có nhiều chân thức vẫn chưa thể phát huy được hết oai lực mà thôi.

Khi mọi người đến Cửu Hoa Sơn tìm gặp bọn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, thì vết thương của Trường Bạch Tử Đồ đã khỏi, lão ta đang bồn chồn nóng nảy suốt ngày gây gổ với Bạch Nguyên Chương và Cô Vân Đạo Trưởng đòi đi tìm Vực Ngoại Tam Hùng để quyết đấu một trận trả thù cho bạn.

Đến khi thấy Cát Ngu Nhân tới và được biết hai phe đã đính ước gặp nhau tại Thanh Lương Đài để giải quyết dứt khoát ân oán, bấy giờ Trường Bạch Tử Đồ mới giảm bớt u phiền chất chứa trong bao nhiêu ngày, mà vui vẻ chuyện trò cùng mọi người.

Bạch Nguyên Chương nghe Cát Ngu Nhân nói có lấy được huyết và mật của con Dực Thủ Địa Long đem đến nhờ mình luyện chế Bồ Thiên Hoàn để giúp Phó Thiên Lân tăng cường chân lực, lão bèn đưa tay đón nhận hai chiếc bình rồi gật gù tán thưởng :

- Phó lão đệ thực là người có duyên phúc lắm mới gặp được loại báu vật quý giá như thế này. Lão hủ sẽ xin hết lòng giúp đỡ và bắt tay ngay vào việc khai lò luyện đơ từ hôm nay. Phiền Cô Vân Đạo Trưởng và Hùng Niên huynh bảo vệ cho tiểu đệ trong lúc luyện chế. Và hiện giờ còn thiếu một thứ thuốc nữa để phối chế tên gọi Thùy Ty Thạch Nhĩ, cần phải nhờ một vị nào đi tìm kiếm giúp.

Cát Ngu Nhân khẽ cau mày hỏi :

- Loại dược vật Thùy Ty Thạch Nhĩ này hình dáng ra sao? Đỉnh sản ở đâu? Xin Bạch huynh cho biết !

Vietkiem.com